

μέρας διεφαίνετο ἀπὸ τῶν παραθύρων, τῶν ὁποίων αἱ κλισύαι εἶχον διασπασθῇ ἀνοιχθεῖσαι διὰ τῆς βίας.

Μὲ κατέλαβε καὶ αὖθις φρικίας. Ἐθεώρησα περιφόβως πέριξ μου. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν ἀταξίᾳ. Τὰ προσκεφάλαια τοῦ σοφᾶ ἦσαν κατακεκομμένα· τὰ ἐπιπλά κατατεθραυσμένα καὶ ὦ! φρίκη! συσσωρευμένα εἰς μίαν γωνίαν ἐν λίμνῃ αἵματος ἔκειντο φρικώδης, ἀποτρόπαιος σωρεία! τὰ πτώματα τῆς μητρός μου, τοῦ πάππου μου καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς μητρός μου. Ἐρυθρὸς ῥόαξ ἐξετείνεται ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ ἐπὶ τῶν δρυίνων σάνιθων ἦσαν τὰ ἔχνη τῶν σκληρῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπάτησαν ἀναλγήτως ἐπὶ τῆς αἱματηρᾶς λίμνης.

Τὰ ἐνδύματα τῶν θυμάτων τοῦ βασιβοζουχισμού ἦσαν ἐσχισμένα καὶ ἄτακτα. Τῆς μητρός μου ἡ ὤχρᾶ ὄψις ἦτο πρὸς με ἐστραμμένη. Ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ συνέσφιγγε ποικιλόχρουν ζωὴν καὶ ἀπὸ τοῦ στήθους τῆς ἔχαινε πληγὴ ἀπαισία ἐνῶ τὸ φόρεμά της διεσχισμένον ἀναισχύντως ἐμαρτύρει τὸν περὶ ζωῆς ἢ θανάτου ἀγῶνά της.

᾽Ονειρευόμην; Ἀδύνατον τοιαύτη φρικώδης σκηνὴ νὰ ᾔνε πραγματικότης· ἔπρεπεν, ἐνόμισα, νὰ ᾔνε ἀφεύκτως τὸ γέννημα πυρεσσούσης φαντασίας. Ἐπειράθην νὰ ἐγερθῶ, ἀλλ' ἤρνηθσαν τὰ μέλη μου τὴν ὑπηρεσίαν των· ἐδοκίμασα νὰ στρέψω τὴν κεφαλὴν μου πρὸς τὸν σοφᾶν, ὅπου, ὡς ἐφαίνετο εἰς τὰ αἰσθητήριά μου πρὸ ὀλίγων μόνον στιγμῶν ἡ φιλόστοργος μήτηρ μὲ συνέσφιγγεν εἰς τὴν ἀγκάλην της, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ στραφῶ. Ἀγνωστός τις καὶ ἀκαταμάχητος δύναμις συνεκράτει τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τῆς φρικώδους πρὸ ἐμοῦ εἰκόνας. Ἄπαξ ἔτι μὲ κατέλαβεν ἡ φρικίας ἐκείνη, συνεκρούοντο οἱ ὀδόντες μου ἐκ φόβου καὶ ἤκουον ξένην τινὰ φωνὴν διακωδωνίζουσαν εἰς τὰ ὦτά μου. — « Ἐῖνε ἀληθές· ἀληθές εῖνε! »

Ἐνῶ ἠγωνιζόμην ὡς ἀπαλλαγῶ τοῦ φοβεροῦ βάρους, ὅπερ ἐφαίνετο συγκρατοῦν με εἰς τὸ ἔδαφος Ὁθωμανὸς στρατιώτης εἰσῆλθεν, ὃν ἀνεγνώρισα ὡς τὸν τζαούσην (λοχίαν) Ὁμέρ, διαμεινάντα παρ' ἡμῖν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τοὺς ὀπισθεν τῆς οἰκίας ἡμῶν σταύλους.